

בהיכלו

פרשת דברים תשנ"ה

גליון מס'
176

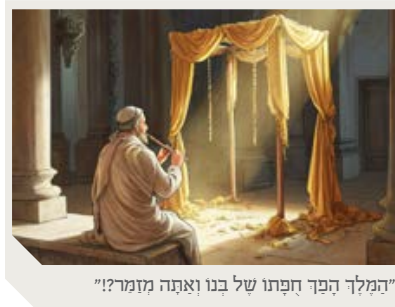
// געגועים!

גאלה כאן ועכשו.

// בכלל לא חשוך

רב האנשים חושבים שחשוך גדול אפף את העולם כלו ביום המר והנמחר של חרבו בית מקדשנו ותפארתנו, מרב התגברות החשוך חרב הבית. ומי יוכל לחגור מתניו להאיר בחזרה?...

אך רבנו הקדוש מגלה לנו (לקוטי מוה"ר"ן א, ריט) **גלוי אחר לגמרי** - ביום תשעה באב הסיר הקדוש ברוך הוא את המסווה - הצמצום על האור של הקדשה שלא יסגור את העינים, ועל ידי הסרת המחצה הזו, היה רבוי אור גדול מדי ונחבר בית המקדש, כלשון חכמינו הקדושים: "בצע אמרתו - בוע פורפירא דיליה" - הקדוש ברוך

"המלך הפך חפתו של בנו ואתה מזמור!"

הוא כביכול קרע את הלבוש שלו, ואז התגלה האור ברב תקפו וגבורתו שהחריב את בית המקדש.

אם כן, מנחת כאן התחזקות עצומה ונפלאה - אם התרבו נובע מרובי אור, **אין עלינו אלא לעבד על מדת הצמצום, כל אחד לפי מעמדו ומדרגתו**, לראות מה הוא יכול לעשות בעבודת השם יתברך, ולאט לאט להחזיר את הלבוש והפסיו למקומו, לחצץ בפני האור, עם עבודתי המצמצמת לעבד את השם יתברך כפי כוחי, עם הצמצום הקדוש - כך אופה לבנות את המחזין והדעת שלי לאט לאט וכל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בימינו' (פרכות לג, ב).

לכן, אומרים חכמינו הקדושים שביום תשעה באב נולד משיח' (איכה רבה א, נא), **בתוך היום הזה גנוז אור הגאלה והתגלותו של משיח**, כל אחד ואחד כפי טרחתו ויגיעתו בעבודת ה', וכפי כסופיו לקרב את ביאת משיח, כן זוכה להרגיש את התנוצצות הגאלה ביום זה, בימים כאלו של געגועים מאב לבן ומבן לאב - הדלת פתוחה ואשרי המנצל ימים אלו בתפלה ובקשה להשם יתברך כי יזכה כעת למעל ישועות גדולות ורחמים רבים.

(על פי קונטרס "הדש אב מנחם ומאיר")

המדרש מספר - משל למלך שבנה חפה לנשואי בנו, תלה בו כל מיני קשויים ופלאים ועטרו בוילונות יקרתיים. אך שד ושכר - בן המלך יצא לתרבות רעה, לא נתן היה לתאר את צערו של האב.

מיד עלה המלך לחפה המפארת, קרע את הוילונות ושבר את קני החפה. הגיע הפדגוג' - מי שהיה אמונו על גדולו וחוכמו של בן המלך, והחל לומר בחליל... אמרו לו: "המלך הפך חפתו של בנו ואתה יושב כאן ומזמור?!". נענה להם: **"מזמור אני שהפך את חפת בנו ולא שפך את חמתו על בנו בעצמו!"**

עם זה מסביר המדרש את הפסוק שנאמר על חרבן בית המקדש: "מזמור לאסף אלקים באו גוים בנחלתך", מה ענין 'מזמור' לכאן? לא מתאים יותר לשון בכי נהי או קינה?!, **"כך אמרו לאסף: הקדוש ברוך הוא החריב היכל ומקדש, ואתה יושב ומזמור?!"** אמר להם: **מזמור אני, ששפך הקדוש ברוך הוא חמתו על העצים ועל האבנים, ולא שפך חמתו על ישראל!"**

// הגעוע מתגבר

כי בתקף הדין הזה, יש רחמים וחסדים גדולים מאד, דוקא **בימים אלו טמונים כוחות מיוחדים לשוב אל אבינו שבשמים**, כי כשבנו נמצא בבית אביו - הוא לא שם לב להעריץ ולהוקיר כל רגע במחצתו, אבל אחרי התרחקות מצערת - אז אז מתחילים האב והבן להרגיש געגועים עזים אחד לשני. זה בדיוק מה שקורה כעת בימים אלו, הקדוש ברוך הוא מגלה את האבהות הנפלאה שלו, רחמנות של אב לבנו שאין למעלה ממנו, ומקונו: "מה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי לבנים שגלו מעל שלחן אביהם", הגעגועים האלו רק הולכים ומתגברים יותר ויותר.

עלינו רק לגלות את הכח המיוחד שיש בימים אלו - להרגיש את עצם אהבתו של השם יתברך אלינו, כך נוכל לקנות בנפשותינו בימים אלו דברים נפלאים שיתנו לנו חיי

מי כבש?

שאלו את מוהר"ן ז"ל: איך יכול הדבר להיות שבזמן

הדורות הקודמים לא באה הגאלה ובדורות אלו האחרונים אשר יורדים מטה מטה, תבוא הגאלה?

ענה בדרך משל: שהיה בעולם עיר אחת גדולה, וסביבה חומה בצורה וחזקה, כל המלכים רצו לכבשה והתאמצו בכל כוחותיהם, אולם תקותם נשארה מעל, כי כל חיליהם נפלו מהחצים שזרקו מהחומה. בא מלך אחד חכם, שהלך סביב החומה והביט עליה, והבין בדעתו שאם יחזק כעת את כל הגבורים מחילותיו ויבן על החומה, יוכל לה עד שיכבשה, ועשה כן, נפלו כל חילותיו, ונשאר רק הוא לבדו, הלך סביב החומה לראות מה פעל שם, וראה בתחתית שפכת שוכר החומה מבפנים כלה מועצות אף שמבחוץ לא נכר זאת, קבץ את כל השאר, נשים וילדים וחולים, והלך והרס החומה כליל וכבשה.

מי כבש את החומה? האחרונים החלושים? והרי הלא אפלו יעבדו בכל כחם אלה אלפים שנה לא היו עושים אפלו רשם בחומה, הראשונים כבשו? והלא במציאות לא כבשום רק אלו האחרונים. כן הוא לענין הגאלה, שהראשונים כמו הצדיקי אמת ואנשיהם שהיו בכל הדורות, זרקו חצים להסטר אחרא וסיעתו, וכבר זעזעו כל פל הסטר-אחרא עד שאפלו יהיה מי שיהיה מדורות האחרונים ויכלו לכבש את הסטר אחרא ושתבא על ידו הגאלה.

במקום הכי חשוב שרוי האור

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר דברים שבת
חזון 2 מנחם אב התשפ"ג

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל כל
אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב,
עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישירה
שכינתו תמיד.

השובע קורין את פרשת דברים, והיא שבת חזון
השבת השלישית משבתות בין המצרים, והיא מכוונת
נגד חג הסוכות, זמן שמחתנו, ולכאורה הם נראים
כשני הפכים בנושא אחד, מצד אחד חזון ישעיהו
הנביא קשות על החרבן, ומצד שני שמחתנו וצפיתנו
לבנין בית השלישי בקרוב, ואיך שני דברים אלו
משתלבים ביחד? אבל אלו הם דברי רבנו ז"ל בכל
מקום, שבמקום הכי חשוב והכי מסתר שם שרוי
האור והגלוי הכי גדול, וההסתרה שם רק כדי לצמצם
את האור שלא יסגורו מרב בהירותה, ועקר עבודתנו
הוא להוציא מן הפה שלנו רב כסופינו ונגעגועינו
לחזר אליו יתברך ולהסתופף תחת צל כנפיו יתברך,
שזהו כל נחתנו ותקנתנו.

זה הקשר לפרשת השבוע פרשת דברים, שכל
תולדתנו הוא פרישת דבורינו וארשת שפתינו לפני
השם יתברך, ובזה עושים פלים נפלאים לקבל בתוכם
ברכות השם יתברך, וקמו שכתוב בתחלת הפרשה
(דברים א, יא) **ויברך אתכם פאשר דבר לכם**, ומפרש רבנו
ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל"ד) **השם יתברך יברך אתכם**
"פאשר דבר לכם" היינו כפי הדבור שלכם, כי כפי יפי
ושלמות הדבור, כן יהיה יפי ושלמות הברכה, ובזה
יהיה לנו הכל, וכלשון חכמינו הקדושים (שמות רבה לח
ד) **שהקדוש ברוך הוא אומר "איני מבקש מכם אלא**
דברים".

על כן בואו נא משבת עלאה זאת, שבת של חזיונות
ומראות עליונות, ונעשה התחלה חדשה בספורי
דברים שלנו, דבורים קדושים של תורה ותפלה,
דבורים מועילים של צדקה וחסד, דבורי שלום ואהבה
בין כל מכירנו ומידענו, ואז נוכל להכין עצמנו על
הגאלה השלמה הקרובה לבוא, ונזכה לראות בנחמת
ציון וירושלים.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

יחזקאל מוהר"ן זי"ע

אני עייף מאוד ומפספס מנחה וערבית...

לכבוד מורנו הרב מוהרא"ש שליט"א. אני מקפיד להתפלל
בכל יום את תפלת שחרית במנין הוטיקין, ואחר כך אני
לומד דף גמרא

בסדר הדף היומי.
אחר כך אני יוצא
לעבודה, ומרוב
הטרויות והעמס
שיש לי כל היום,
כשמגיע הערב
וצריכים להתפלל
מנחה וערבית
אני כל כך עייף
ומתש, שאין לי
כח לעשות כלום,
ואני מפספס את
התפלות. יש לי
צער גדול מזה,
אך אינני יודע
כיצד להתחזק

מחדש, כי כבר תקופה ארוכה אני לא מתפלל מנחה וערבית
וקשה לי לחזור לזה. אשמח לעצתו של הרב. תודה רבה.

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום 2 לסדר קרח כ"ז סיון התשע"ג

שלום וברכה אל ... נרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

חכמינו הקדושים אמרו (ברכות א) **לעולם יהיה אדם זהיר בתפלת**
המנחה, שכן אליה לא נענה אלא בתפלת המנחה. ובאמת עלינו
להתבונן מה מעלת תפלת המנחה שבעת שלחם אליהו עם עובדי
הבעל היה זה רק בעת תפלת המנחה? אלא בעת תפלת המנחה אז
דינין שורין על בני אדם, ורואים את זה בחוש כי דיקא אז האדם
כל כך טרוד ובקשי יש לו עצבים להפסיק את העבודה ולהתפלל
תפלת המנחה, ודוחה את זה ודוחה את זה עד שעבר כבר זמן תפלת
מנחה ומתיאש: "נו... כבר עבר הזמן, מה לעשות... מחר אני כן אזהר
בתפלת מנחה..." וכן דוחה מיום ליום, וכך הוא לא מתפלל מנחה
עם התרוץ שיש עליו דינים והוא טרוד ואין לו ישוב הדעת וכו' וכו'.
הסמ"ך מ"ם יש לו כבר את התרוצים שלו...

כל פר

פשוטו

הבעל דבר ממציא לאדם כל מיני תרופים ודמיונות שונים, העקר שיתרשל מהתקון הנפלא הזה, כי **דרכו של היצר הרע לציר לאדם את ענין תקון חצות בדבר קשה וכבד - לשבת על הרצפה, לשים אפר, לחגור שק וכו', ומחמת זה אדם מתרשל לגמרי, חס ושלום, כי אין בכחו לעשות כל זאת.**

ובאמת, כל הענינים הנ"ל לא מעבדים כלל וכלל, לא מכרחים לשבת על הרצפה, וגם לא מכרחים להיות עם שק ואפר וכו', אלא בתמימות ופשיטות גמורה: **קח סדור, ותתחיל לומר את עשרת המזמורים הנ"ל, ותסיים עם תפלת עלינו לשבח** [כמנהגנו, כמובא בסדור "ע"ת רצון"], **וזכית לתקון נפלא!**

מלבד אלו עשר המזמורים הנ"ל, ישנן חמש הקינות המדפסות, שהן נוספות על התקון, ופעמים שגם מחמת זה אדם מתרשל לגמרי מן הכל, כי זה ארץ בשבילו וכו', ועל כך ישנה עצה נפלאה, לחלק את אלו הקינות לחמישה ימי השבוע, ובליל ששי יאמר הפיוט דודי ירד לגנו" [לא מובא בכל הסדורים, וגם בסדור "ע"ת רצון" לא מופיע, אבל יש מקומות שזה מובא], שהוא פיוט נורא ונפלא מאד מאד, ועליו מובא בשיחות הר"ן [סימן רסח]: **גם מהחרוז דודי ירד לגנו ספר ושבחו מאד. כי הוא מדבר מופת של כנסת ישראל עם השם יתברך ומעורר הלב מאד; אבל כאמור, עקר התקון הוא תשעת המזמורים והפרק החמישי מספר איכה.** ואשרי מי שזוכה אז גם לפרש שיחתו להשם יתברך, כי אז הוא ע"ת רצון גדול ונפלא מאד, אשרי מי שזוכה לנצלו כראוי.

(לוח ברסלב, וגליון "דרכי איש" קי"ט)

הירים הם אנשי שלומנו היקרים באמירת תקון חצות בכל לילה ולילה, זהו עת רצון נפלא מאד להשתוקק אחר השם יתברך, אפלו אנשים פשוטים ממש מאנשי שלומנו בכל הדורות, סגלדים או חזטים העמלים באמנות פשוטה לפרנסתם, היו נזירים מאד לומר חצות, היה פעם אחד מאנשי שלומנו איש תם ופשוט שישב ואמר חצות בתמימות גדולה, והיו שם חבורת בחורים לומדים שהתלוצצו ממנו, וענה ואמר להם בתמימות ובפשיטות: **"אתם לומדים גדולים ויכולים ללמוד, לכן לא חסר לכם הבית המקדש, אבל אני עני ירש מכל, לי חסר בית המקדש"...** ואמר זאת בתמימות ופשיטות כזו, עד שהם נתעוררו בתשובה גדולה, ונתקברו אל דרך רבנו ז"ל ונעשו עובדי השם גדולים עד מאד.

בפרט בימי בין המצרים הקדושים, שמואב מצדיקים, שגם מי שלא נזהר בכל השנה באמירת תקון חצות, **לכל הפחות בימים קדושים אלו יזהר מאד באמירתם,** והרי על פי רב כל אדם ער בשעה שמים עשירה בלילה, ומדוע שלא יאמר את אלו תשעת המזמורים התהלים, ופרק ה' דאיקה, שהם עקר התקון, ובכך מתקן תקון גדול מאד.

אכן, לפי דברי רבנו ז"ל עת חצות הוא שש שעות מתחלת הלילה (לקוטי מוה"ר, חלק א, סימן קמט), ובאמת פעמים שזה קשה להשאיר ער עד שעה זו, ובפרט בימות הקיץ שאז זה יוצא בסביבות השעה שמים וחצי, ועל כן היה רגיל מוה"ר"ש ז"ל לומר, שיכולים לסמוך על השיטה של הרב הקדוש מקמאנא זי"ע, שחצות הוא בשעה שמים עשירה, בין בקיץ ובין בחורף.

ואמר הבעל שם טוב זי"ע: אם בר ישראל היה יודע שבשעה שהוא כל כך מבבל באמצע עסקיו ועוזב את הכל ונעמד על יד הקיר ומתפלל מנחה, אף שזה כבר מאחר, וגם תפלתו מבבלת עד מאד וכו' ובקשי מכוון מה שהוא אומר, אם היה האדם הזה יודע איזה רעש זה פועל בשמים היה מקפיד דיקא מכל הבלבולים לעמוד ולהתפלל תפלת מנחה אף שהוא מבהל ומבלבל.

ובענין תפלת ערבית אמרו חכמינו הקדושים (פרכות ד): **שעשו סיג גדול שתכף ומיד קשבא זמן ערבית וקריאת שמע שאסור לעשות שום דבר, רק תכף ומיד להתפלל ולקרות קריאת שמע, כדי שלא יהא אדם בא מן השדה בערב ואומר אלך לביתי ואכל קמעה ואשתה קמעה ואחר כך אקרא קריאת שמע ואתפלל, וחוטפתו שנה ונמצא ישן כל הלילה.** רואים מכל זה שמרב גיפות שאדם ע"ף ויגע מכל היום, יכול לקרות שלא יתפלל ערבית ולא יקרא קריאת שמע.

נמצא שדיקא על תפלת מנחה ותפלת ערבית הסמ"ד מ"ם אורב מאד מאד על כל אדם שיתרשל מהו, ויהיה לו כבד מאד עד שישכח להתפלל מנחה וערבית, והרגל נעשה טבע עד שזה אצלו קל מאד.

ולכן דיקא בתפלת מנחה וערבית צריך כל אדם להכריח עצמו להתפלל, אפלו שהוא מבהל ומבלבל וכו' כי מי יודע איזה נחת רוח שגורם לו יתברך בשמים וכו' דבר זה אי אפשר לתאר ולשער כלל, את גדל השעשועים שהקדוש ברוך הוא משתעשע עם בר ישראל שאף שהוא מבהל ומבלבל ע"ף ויגע וכו' ואף על פי כן נעמד על יד הקיר ומתפלל מנחה או ערבית, ומכל שכן כשנכנס לבית הכנסת ומתפלל במנין - דבר זה אי אפשר לתאר ולשער כלל.

ולכן חזק ואמץ ביותר להזהר בתפלת מנחה וערבית ותתפלל אפלו במסירות נפש גדולה מאד, ואף שאמה מבהל ומבלבל מאד, עם כל זאת זכר וגם זכר איזו נחת רוח אתה עושה וגורם בשמים להקדוש ברוך הוא. אשריך!

המאחז לך ברכה והצלחה מן השמים.

התכונת אלי?

יום רביעי בלילה ברחובותיה של שכונת בורז פארק בברוקלין, צעד מוהרא"ש זי"ע לבדו לעבר בית מדרשו חסידי ברסלב. שם, כמנהגו שנים רבות, מוסר הוא בזמן זה שיחה קבועה מעצותיו הנפלאות של רבנו הקדוש לבחורים ואברכים רבים, ששיתו בצמא את מי הנחל נובע.

על הדרך, נצל את הזמן בו נמצא לבדו, והתבודד לפני השם יתברך בשיחה בינו לבין קונו, ומבקש שיתן בפיו את המלים הנכונות, להאיר ולחזק לבבות השומעים.

אף השיחה נקטעה פתאום, יהודי אחד נגש ובקש את תשומת לבו.

יאוש כבד נפר על פניו הפבויות: "לי אין כבר שום תקנה", אמר, והחל לתאר את עמק החשך בו נפל, עברות חמורות ונסיונות קשים מנשא שכובלים אותו ביגון עמוק ונזר, אין הוא רואה את פתח היציאה, לא נראה לה שיש פה שבי של תקנה לשוב.

עיניו של מוהרא"ש ברוקו ברחמנות עצומה, הוא הסתיר את שפתיו בחכמה תוך כדי שהוא מבליח תפלה זריחה: רבנו של עולם, עזר לי שאוכל לעזר כאן לנשמת בר ישראל שנפלה בקאלו חטאים מרים, תן לי את המלים הנכונות איד לשכנע אותו כי אין דבר כזה שאין תקנה, כל זמן שנשמתו באפו יכול הוא לתקן!

תוך כדי נענה הלה: "ראו, בזאת אדע שיש לי עוד תקנה ותקון, ודברי הצדיק האמת סובבים גם עלי - אבוא אתה לבית המדרש, אני אפתח את הלוקטי מוהר"ן, ובמקום שאפתח - שם

תלמודו ברבים, אם בשורות אלו תמצאו התחזקות עבור מצבי הנזר, אדע שרבנו הקדוש התפנו גם עלי כשאמר "אין שום יאוש בעולם כלל"...

תכף ומיד הסכים מוהרא"ש, והתקרב יחד אל בית המדרש.

כמו שאמר, הלה לקח את הספר הגדול ופתח באקראיות היכן שנפתח משמים - תורה כ"א בחלק א'.

תכף ומיד, בפסקה הראשונה ראה מוהרא"ש את המלים הראשונות "אחור וקדם צרתני" מאירות לפני עיניו, 'אחור' ראשי תבות א'ן ח'ב ו'אין ר'חוק, 'וקדם' - שלא יוכל להתקדם, כי רק בשביל זה 'צרתני' - ברא ויצר הקדוש ברוך הוא את האדם, שיעבר עליו מה שיעברו, ודוקא מתוך כל ההתרחקות הזו רוצה הקדוש ברוך הוא שלא תתיאש ותדע שהוא מחכה לה ורוצה שתחזור, אין שום מקום רחוק ממנו יתברך, ואין שום מצב ומדרגה בה לא נמצא השם יתברך, אין מציאות כזו שאדם לא יכול לעשות תשובה, לא משנה מה כבר עבר עליו.

כך, בדבורים מחיים אלו האריך מוהרא"ש בשיחה ארפה ונפלאה, כשבין הנוכחים הרבים הוא מבחין ביהודי הנ"ל כשעיניו זולגות דמעות, אף אחד אחר לא שם לב למה שהתרחש אז, רק היהודי ההוא הבינו... הצדיק האמת מראה לו בספרו הקדוש: כן, גם אתה, אליה התפנתה כשאמרתי בקול גדול: "אין שום יאוש בעולם כלל!"

כשהסתים השעור, לזה הלה את מוהרא"ש לביתו, ואמר: אלו לא נבראתם אלא בשבילי, הנה כדאי... כל כך החייתם אותי!

מאז, החל להתדפק יותר ויותר על מפתן בית מדרשו של הצדיק, כשלאט לאט נעשה בעל תשובה גדול ועובד ה' בתמימות.

(אשר בנחל ד'תרי"ג)

לבכות על עצמו

// למצא את עצמו

כשאומרים מגלת איכה, צריך לומר זאת על עצמו, כמו שאמר רבנו ז"ל לענין אמירת תהלים, שצריך למצא את עצמו בכל מזמור ומזמור וכו' (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קכ"ה), כי רבנו ז"ל אמר בפרוש (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן 10) אשר עקר האבלות על חרבן בית המקדש צריך להיות על עכשו, אולי הוא עתה מעכב בנין בית המקדש, לכן צריך לפרש פסוקי מגלת איכה על עצמו ולצעק להשם יתברך מתוך אלו הפסוקים.

// תפלות ובקשות מדעתו

אחר המגלה יאמר כל אחד מדעתו תפלות ובקשות, קינות ותחנונות לפניו יתברך, ויבקש רחמים רבים על עמו בני ישראל הסובלים על הגלות המרה, ובפרטיות שכל עברו על עם ישראל כל מיני שחיתות נוראות ואכזריות בודאי יכול כל אחד למצא דבורים לכל יום תשעה באב לאונן ולקונן ולבכות בשפתו האישית על שבר עמינו ולבקש רחמים ממנו יתברך.

// בזכות אלו שקמים בחצות

מוהרנ"ת ז"ל היה מרבה לדבר עם אנשי שלומנו בענין קימת חצות, והפליג מאוד במעלת הזכר לומר בכל לילה סדר תקון חצות, ופעם אחת התבטא ואמר כמו שהגאון הראשונה היתה בחצות לילה, כמו כן הגאון האחרונה תהיה בזכות אלו האנשים אשר קמים בכל לילה בחצות, ובוכים על חרבן בית המקדש, ועל העלמות והסתרת הצדיקים האמתיים.

(שיחות מוהרא"ש ח"א תשעה באב, ולוח ברסלב)

להצטרפות למשיגי העלון צרו קשר: 053-2259191

לזכות צבי יהודה ברוך בן חנה ליטל

לזכות ולרפואת ר' שלמה ברוך בן רבקה

077.2233.223

845.510.6314

שיחות נפלאות מאת מוהר"ן מוהר"צ ר' יצחק לעדער שליט"א

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM

לציין בהערה: עבור גיליון בהיכל

בנדרים פלוס: קופת "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכנתיל, סניף: 254 מספר חשבון: 26437

בהעברה בנקאית: ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה בהדפסת והפצת הגליון